

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **S. P.**, bytem, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 3792, 760 01 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j. KUZL-2336/2016, sp. zn. KUSP-2336/2016/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, vydané dne 25. 1. 2016, č. j. KUZL-2336/2016, sp. zn. KUSP-2336/2016/DOP/Ti (dále jen „napadené rozhodnutí“), který rozhodl tak, že se výrok o vině rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního, ze dne 2. 12. 2015, č. j. OSD/0546/35/15/Po (dále jen „správní orgán prvního stupně“) v souladu s ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“), mění tak, že za slovní spojení „*přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu*“ se doplňuje slovní spojení: „*z nedbalosti*“. Ve zbytku pak bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, tj. výrok o sankci a výrok o náhradě nákladů řízení spojených s projednáním přestupku.

Žalobce byl správním orgánem prvního stupně uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce měl dopustit dne 5. 2. 2015 kolem 9:35 hod na komunikaci I/50 mezi obcí Uherský Brod a Bystřice pod Lopeníkem, na obchvatu obce Bánov, před křižovatkou s komunikací III/4981, ve směru jízdy na obec Bystřice pod Lopeníkem, při řízení motorového vozidla zn., předjížděl osobní motorové vozidlo zn. v místech, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou B 21a – Zákaz předjíždění, doplněnou o vodorovnou dopravní značku V 1a – Podélná čára souvislá. Tímto jednáním porušil žalobce ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1900 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), sankce ve formě pokuty ve výši 5 000 Kč, a dále podle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. c) a ust. § 14 odst. 1 zákona o přestupcích sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání šesti měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s st. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Dle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí chybně vypořádává s argumenty vnesenými v odvolání žalobce a některé argumenty a důkazní návrhy přechází bez povšimnutí, žalovaný tak nedostál požadavku vyplývajícím z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Zejména se jedná o odvolací námitku ohledně chybné právní kvalifikace skutku, úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Žalovaný nevypořádává zákonným způsobem důkazní návrhy žalovaného ohledně rekonstrukce skutku, výsledku řídiče vozidla K. Č., jenž vozidlo řídil v době tvrzeného přestupkového jednání, nikoliv však již v době zastavení vozidla hlídkou PČR, vnucení vypovídat v neprospěch žalobce svědkyním zasahujícími policisty či prokázání zavinění. Žalovaný také nereagoval na odvolací námitku žalobce, že nebyl zákonným způsobem informován o výsledku zasahujících policistů a že do dnešního dne nebyly vypořádány všechny vnesené důvody zakládající pochybnost o nepodjatosti oprávněných úředních osob.

Žalobce dále uvedl, že se v daném úseku nenacházela dopravní značka, která by zakazovala předjíždět ostatní vozidla. Takto uvedl žalobce nejen v odvolání, ale vypověděly tak i obě svědkyně.

Žalovaný se dále neměl vůbec vypořádat s tvrzením žalobce, že neřídil vozidlo v době spáchání daného skutku a nevyloučil, že došlo k dobrovolnému zastavení vozidla, výměně řidičů, případně opuštění vozidla daným řidičem. Neboť policisté nebyli v nepřerušovaném vizuálním kontaktu s vozidlem žalobce. Žalobce navrhl výslech řidiče vozidla, žalovaný to však považoval za absurdní.

Žalobce se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, a proto vznesl námitku podjatosti. Žalobce námitku podjatosti vznesl v okamžiku, kdy se o důvodech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, dozvěděl. Správní orgán prvního stupně k vznesené námitce podjatosti konstatuje: „*Vzhledem ke skutečnosti, že nařízené ústní jednání bylo správním orgánem stanoveno na 6. 5. 2015, jedná se o neodkladný úkon ve správním řízení, bylo toto ústní jednání činěno v nepřítomnosti obviněného...*“ Žalobce v odvolání uvedl, že ústní jednání není úkonem, který by nesnesl odkladu, a že správně měla oprávněná úřední osoba posečkat do vydání předmětných usnesení. Žalovaný však setrval na nezákonném stanovisku správního orgánu prvního stupně. Žalobce považuje tento právní názor žalovaného za právně vadný, neboť z ustanovení § 14 správního řádu vyplývá, že do doby, než se posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Žalobce konstatuje, že jednání dne 6. 5. 2015 proběhlo v rozporu se zákonem, stejně tak i všechna další jednání, před kterými žalobce vznesl námitku podjatosti. V rozporu se zákonem proběhly z výše uvedeného důvodu i výsledky svědkyň I. W. a E. K. Žalobce předpokládal, že nejprve bude rozhodnuto o jeho podané námitce podjatosti a následně bude nařízeno nové jednání, kde bude proveden výslech svědků. Žalobce vznesl námitku podjatosti i v rámci svého odůvodnění odvolání. Opět svou námitku podjatosti vznesl v okamžiku, kdy se o důvodech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, dozvěděl. Oprávněná úřední osoba žalovaného správního orgánu však ve věci dále vedla řízení, dokonce i vydala rozhodnutí.

Dle žalobce se správní orgán prvního stupně zákonným způsobem nevypořádal se zaviněním. Tuto nezákonnost se pokusil zhojit žalovaný, který do výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včlenil, že k jednání došlo z nedbalosti. Žalobce je však toho právního názoru, že je tento postup nezákonný, neboť je nutné zavinění prokázat a řádně odůvodnit.

Žalobce v odvolání také uvedl, že jednáním obviněného z přestupku nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a že se s tímto aspektem správní orgán prvního stupně zákonným způsobem nevypořádal. Dle žalobce správní orgán prvního stupně ani žalovaný ve svém rozhodnutí výše uvedenou materiální stránku přestupku neprokázaly.

Žalovaný v reakci na tvrzení žalobce, dle kterého nevypořádal všechny odvolací námitky, uvádí, že není úkolem výslovně rozebírat každou jednotlivou námitku odvolatele. Obdobně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 233/2015-58, jehož závěry je možné vztáhnout i na postup správních orgánů. Ani odvolací orgán není zavázán k tomu, aby jinou formou převyprávěl odůvodnění správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ním v konkrétních bodech ztotožňuje. Právní kvalifikací skutku se zabýval na str. 10 – 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nevyjadřoval k jednotlivým lidskoprávním frázím, které

žalobce uvádí, neboť s věcí nesouvisejí. Žalovanému ani není zřejmé, které „úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označovaného za přestupek“ nevypořádal, takto formulovaná námitka je dle žalovaného na hranici srozumitelnosti a není zřejmé, zda se jedná o žalobní námitku. V této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 14/2010-78.

Žalovaný výslovně popsal existenci materiální stránky přestupku na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí a důkazní návrhy výsledku K. Č. a rekonstrukce události žalovaný vypořádal na str. 1 a 12 v části IV. 1 Výměna řidičů. Námitce podjatosti se žalovaný věnoval na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí a dodal odkaz na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 83/96. Také odůvodnil, proč nebylo třeba, aby jej správní orgán speciálně uvědomoval o výsledku zasahujících policistů, pokud nařizuje ústní jednání, u něhož tyto výsledky budou provedeny a že takovému dokazování nebrání ani vznesená námitka podjatosti (viz str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Ke zpochybňování provedených důkazů žalobcem žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-25 a doslova uvedl, že „*pokud obviněný zpochybňuje provedené důkazy, přesouvá se důkazní břemeno na něj.*“

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku Policie ČR, územní odbor Uherské Hradiště, dopravní inspektorát, ze dne 10. 2. 2015, oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 5. 2. 2015, potvrzení o převzetí kauce ve výši 8 000 Kč, úřední záznam ze dne 10. 2. 2015 a evidenční karta řidiče (žalobce) s celkem 6 záznamy o přestupcích.

Soud dále zjistil tyto pro věc rozhodující skutečnosti:

Dne 16. 3. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 23. 3. 2015 v 9:00 hod.

Dne 19. 3. 2015 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena námitka podjatosti úřední osoby, v níž žalobce sděluje, že se dozvěděl o informacích o vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům a k důkazům v řízení, z kterých vyplývá, že oprávněná úřední osoba je podjatá. Dalším důvodem podjatosti jsou pasáže předvolebního programu strany vládní koalice města, zejména ty, které se týkají trestání řidičů za přestupky a zvýšení příjmů rozpočtu. K závěru žalobce uvádí, že se nedostaví na nařízené jednání, vyčká zprávy o vyloučení podjaté osoby a dostaví se na nově nařízené jednání, které povede nepodjatý úředník. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad podání, aby doplnil vlastnoruční podpis na podání a blíže specifikoval, proti které úřední osobě námitka podjatosti směřuje a odůvodnil a doložil tvrzení v písemnosti uvedená. O námitce podjatosti bylo dne 9. 4. 2015 rozhodnuto usnesením, dle kterého J. P., referent Odboru správního Městského úřadu Uherský Brod není vyloučen z řízení ve věci správního řízení o přestupku žalobce.

Další jednání ve věci bylo nařízeno na den 6. 5. 2016 v 9:00 hod., na něž byl předvolán žalobce, nstržm. M. K. a pprap. M. Š. Dne 13. 4. 2015 obdržel správní orgán prvního stupně omluvu žalobce z nařízeného jednání z důvodu vyslání nadřízeným na školení do Jihlavy.

Dne 4. 5. 2015 podal žalobce opětovnou námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě J. P., o níž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 2. 6. 2016, dle něhož J. P. není vyloučen z řízení ve věci žalobce.

Dne 6. 5. 2015 byl ve věci vyslechnut jako svědek události policista nstržm. M. K., jenž vypověděl, že s kolegou M. Š. jeli od obce Bystřice pod Lopeníkem ve směru jízdy na Uherský Brod, když před nimi nejelo žádné motorové vozidlo a v místech za křižovatkou protijedoucí vozidlo předjíždělo vozidlo Škoda Octavia v místech, kde je to svislou dopravní značkou B 21a zakázáno. Dokončení předjíždění učinil řidič vozidla již přes odbočovací jízdní pruh vlevo na obec Bánov. Po zastavení vozidla řidič předložil potřebné doklady pro řízení a provoz vozidla. Ve vozidle byl řidič zcela sám. V průběhu jejich komunikace kolega Š. zastavil vozidlo, které bylo v inkriminovaný okamžik předjížděno, poté ztotožnil osádku vozidla pro případné svědectví. Řidič dle svědka reagoval spontánním doznáním, že si je vědom přestupkového jednání, do dokumentu oznámení přestupku se nevyjádřil a tento podepsal. Řidič následně uhradil kauci ve výši 8.000 Kč.

Dne 7. 5. 2015 vydal správní orgán prvního stupně usnesení o dožádání na Městský úřad Tábor (dále též „dožádaný správní orgán“) k provedené svědeckých výpovědí osádky vozidla zn. Škoda Octavia.

Dne 2. 6. 2015 nařídil správní orgán prvního stupně ústní jednání na den 24. 6. 2015, ke kterému předvolal žalobce a svědka pprap. Š. Dne 22. 6. 2015 obdržel správní orgán další námitku podjatosti oprávněné úřední osoby a dne 23. 6. 2015 omluvu svědka Š. Dne 1. 7. 2015 bylo vydáno v pořadí třetí usnesení o nepodjatosti úřední osoby.

Dne 2. 7. 2015 nařídil správní orgán ústní jednání na den 30. 7. 2015 a dne 27. 7. 2015 obdržel v pořadí čtvrtou námitku podjatosti, o které bylo dne 18. 8. 2015 vydáno usnesení o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Vzhledem k neodkladnosti úkonu ústního jednání bylo dne 30. 7. 2015 pokračováno v jednání dokazováním svědeckou výpovědí svědka pprap. M. Š. v nepřítomnosti žalobce. Ten potvrdil, že spolu s ním daný den měl službu i kolega K., který vozidlo řídil a přestupkové jednání žalobce popsal stejně detailně jako kolega. Následně svědek zastavil vozidlo Škoda Octavia, které bylo předjížděno. Osádce sdělil, že budou vedeni jako svědci události. Dále svědek vypovídal stejně jako svědek nstržm. K.

Dne 11. 11. 2015 správní orgán prvního stupně obdržel učiněné dožádání Městského úřadu Tábor obsahující svědecké výpovědi I. W. a E. K. Spis dále obsahoval námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, o níž bylo rozhodnuto negativně. Z výpovědí svědkyň vyplývá, že je vozidlo žalobce předjíždělo v místě, kde byla na komunikaci „plná čára“, svislé dopravní značky si nevšimly. Poté je zastavila policie, která je ztotožnila s dotazem, zda mohou dosvědčit jednání řidiče.

Možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí po uvědomění správního orgánu prvního stupně žalobce nevyužil. Dne 2. 12. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce dne 28. 12. 2015 blanketní odvolání, jež po výzvě správního orgánu doplnil. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, jež je nyní předmětem soudního přezkumu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Soud se s jednotlivými námitkami žalobce vypořádal následovně:

1) Nevypořádání odvolacích námitek

Žalobce nejdříve namítá nezákonnost rozhodnutí, neboť se žalovaný s jeho argumenty v odvolání vypořádává chybně, popř. je i s důkazními návrhy nevypořádal vůbec. Předně soudu není srozumitelná odvolací námitka ohledně „chybné právní kvalifikace, úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek.“ Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a holé konstatování obecných právních pojmů. Žalobce tak nedostál povinnosti stanovené v ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. formulovat žalobní bod způsobem umožňujícím soudní přezkum, neboť neuvedl, s čím konkrétně se žalovaný nevypořádal (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2010, č. j. 5 Ca 239/2007-49, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004-42, všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

K důkazním návrhům žalobce (rekonstrukce, výslech K. Č.) se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal dle názoru soudu dostatečným způsobem. Žalovaný uvedl, že nebude kvůli hypotetickému vyvracení historky ohledně žalobcem tvrzené výměny řidičů předvolávat svědka a spolujezdce ze Slovenska, který na místě vůbec nebyl. Žalovaný uvádí, že pokud žalobce zpochybňuje provedené důkazy, přesouvá se důkazní břemeno na něj. Dále žalovaný rozvedl, proč nebylo nutné se zabývat rekonstrukcí. Tvrzení žalobce vyhodnotil jako nevěrohodná, předně z důvodu, že všechny podstatné okolnosti neuplatnil neprodleně na místě kontroly.

V tomto ohledu soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS: *„Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“* Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Soud tak shodně se závěry žalovaného dospěl k názoru, že důkazy (rekonstrukce, výpověď svědka K. Č.) nemohly ve věci přinést nové poznatky k věci, neboť z něj není patrné, z jakých skutkových okolností v dané věci úřad práce vycházel.

2) Nesprávně zjištěný skutkový stav

Žalobce dále uvádí, že nenaplnil skutkovou podstatu přestupku zakázaného přejíždění, neboť se v daném úseku nenacházela žádná dopravní značka, která by toto zakazovala. Žalobce také tvrdil, že vozidlo neřídil v době spáchání přestupku, neboť došlo k výměně řidiče.

Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79, dle něhož *„v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzi rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“* Po zhodnocení skutkového stavu tak, jak jej popsali zasahující policisté v úředním záznamu ze dne 10. 2. 2015, při svědeckých výpovědích zasahujících policistů dne 6. 5. 2015 a dne 30. 7. 2015 a svědeckých výpovědích svědkyň ze dne 16. 9. 2015, dospěl soud k závěru, že správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný, dostatečným způsobem vysvětlili a popsali, jak a kde byl daný přestupek spáchán a proč verzi žalobce o výměně řidičů neuvěřili. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v daný okamžik spáchání přestupku na místě kontroly zasahujícími policisty, neboť žalobce byl ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu a na oznámení přestupku ze dne 5. 2. 2015 se nachází jeho

podpis, bez vyjádření, že by předmětné vozidlo v daném okamžiku neřídil, popř. že by se na místě nenacházela dopravní značka předjíždění zakazující. Dle výpovědí zasahujících policistů se značka B21 v daném místě nacházela (místo zaznačili shodně do mapy), neboť ji sami kontrolovali. Taktéž výpovědi svědkyň z vozidla Škoda Octavia potvrdily, že se na komunikaci, kde byly předjížděny, nacházela „plná čára.“ Z výpovědi nstržm. K., který poté s žalobcem jednal, je zřejmé, že měl vozidlo po celou dobu na dohled, nikdo do vozidla nenastoupil, ani z něj nevystoupil tak, že by došlo k výměně řidičů. Při zastavení vozidla zde byl žalobce sám. Žalobce svou verzi příběhu poprvé naznačil v odvolání, kdy uvedl, že se vyměnil se spolujezdcem K. Č., jehož nikterak blíže nespecifikoval. Žalobce ani nepopsal, jak k výměně mělo dojít, co jej k tomu vedlo, popř. další okolnosti takového nezvyklého činu.

Po zhodnocení těchto skutečností soud ve shodě se správními orgány verzi žalobce neuvěřil. Žalobcem uvedené žalobní body ohledně skutkového stavu jsou popsány velmi stroze pouze v obecné rovině. Žalovaný se naopak s těmito odvolacími námitkami žalobce vypořádal přezkoumatelným způsobem, uvedl, proč verzi žalobce neuvěřil a dal přednost svědeckým výpovědím policistů. Pokud by k dané výměně došlo, nic nebránilo žalobci toto tvrdit již na místě, popř. v průběhu správního řízení, nikoliv poprvé až v odvolání. Je také nepochybné, že by si spolujezdce ve vozidle policie všimla. V případě policistů Nejvyšší správní soud formuloval v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, myšlenku, dle které policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Soud považuje vysvětlení ze strany správních orgánů jako dostatečné odůvodnění, proč daly přednost verzi popisu děje zasahujícími policisty před výpovědí žalobce. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS). Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty, popř. doplněné svědkyněmi z předjížděného vozidla.

Pokud žalobce zpochybňuje výpovědi policistů, které ve svém souhrnu jasně dokreslují skutkový stav, je jeho povinností prokázat tvrzenou nezákonnost. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2010-35, „*je primárně důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Žalobce žádné relevantní důkazy nenavrl ani nepředložil

k prokázání svých tvrzení. Rekonstrukce ohledně prokázání zatmavených skel a výsledků K. Č. by ve věci nemohly přinést žádné nové skutečnosti, popř. pokud si za tím žalobce stál, měl možnost správnímu orgánu poskytnout např. fotografii zatmavených skel či doznání K. Č., pak by se těmito důkazy mohl správní orgán začít zabývat. Soud dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž se uvádí: „*V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“

Žalobce skutečnosti zjištěné správním orgánem prvního stupně rozporuje poprvé až v podaném odvolání. Možnosti být přítomen ústního jednání ve věci, vypovídat, klást dotazy svědkům a vyjadřovat se k provedeným důkazům, žalobce nevyužil.

Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgány shromáždily dostatečné důkazy o tom, že se předmětného protiprávního jednání dopustil žalobce. Naopak žalobci se nepodařilo prokázat jím předložená tvrzení. V průběhu odvolacího řízení žalobce poprvé přednesl tvrzení, kdo měl vozidlo řídit. Soud v této souvislosti uvádí, že zákonná právní úprava umožňuje osobě podezřelé ze spáchání přestupku se k věci nevyjadřovat, případně se zbavit obvinění např. poukazem na to, že se přestupku nemohla dopustit, nebo že se přestupku dopustil někdo jiný, či jiným možným způsobem. Odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek. Soud tak konstatuje, že neověřená tvrzení žalobce nezaložily pochybnost dostatečnou k vyvrácení protichůdných zjištění a zbavení ho obvinění ze spáchání přestupku. Za této situace správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyšly z ostatních dostupných skutečností (zde zejména z výpovědí zasahujících policistů), které prokázaly, že pachatelem přestupku, jehož spáchání samo o sobě nebylo zpochybněno, byl právě žalobce.

3) Podjatost oprávněné úřední osoby

Žalobce uvedl, že jednání dne 6. 5. 2015 i další jednání proběhla v rozporu se zákonem, neboť před jejich jednáním vznesl námitku podjatosti.

Na úvod by soud konstatoval, že žalobce podal před správním orgánem prvního stupně celkem čtyři námitky podjatosti stejné oprávněné úřední osobě, jednu námitku podjatosti oprávněné úřední osobě Městského úřadu Tábor a jednu námitku podjatosti všech zaměstnanců městského úřadu bez ohledu na funkci či postavení. Nutno dodat, že všechny námitky byly formulovány velmi obecně, bez konkrétních důvodů či důkazů a o všech bylo řádně rozhodnuto, a to vždy nevykloučením oprávněné úřední osoby, popř. sdělením, že daná (poslední) námitka byla uplatněna opožděně. V případě první námitky podjatosti učiněné vůči správnímu orgánu prvního stupně dne 19. 3. 2015 bylo rozhodnuto dne 9. 4. 2015. Nařízené jednání na den 23. 3. 2015 se nekonalo a bylo odročeno na den 6. 5. 2015. Dne 13. 4. 2015 obdržel správní orgán prvního stupně omluvu žalobce z nařízeného jednání a dne 4. 5. 2015 druhou námitku podjatosti. Soud podotýká, že tato byla učiněna pouhé dva dny před jednáním a žalobce zde uvedl totožné nekonkrétní důvody jako v případě první námitky podjatosti, o níž bylo rozhodnuto. Již z tohoto jednání je zřejmá snaha žalobce činit v řízení obstrukce a snažit se jej co nejvíce komplikovat. Žalobce navíc námitku podjatosti nejdříve zašle bez vlastnoručního podpisu, který následně po výzvě správního orgánu doplní. Správní orgán tak jednoznačně nepochybil, pokud nařízené jednání na den 6. 5. 2015 vyhodnotil jako nezbytný úkon, který nesnese odkladu dle ust. § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu: *„Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.“* Uvedené se také týká jednání nařízené na den 24. 6. 2015 – námitka podjatosti podaná dne 22. 6. 2015 (z důvodu kolize jednání s dožádaným správním orgánem se jednání nakonec nekonalo) a jednání dne 30. 7. 2015 – námitka podjatosti podaná dne 27. 7. 2015. Stejně žalobce postupoval před Městským úřadem Tábor. Správní orgán prvního stupně tak jednal v souladu se zákonem a zásadou dobré správy, když situaci vyhodnotil tak, že se žalobce snaží řízení protáhnout až k zániku odpovědnosti přestupku a tudíž nařízená jednání považoval za neodkladné úkony. Kdyby přistoupil na taktiku žalobce, kdy před každým ústním jednáním podává námitku podjatosti, nemohlo by se ve věci konat žádné jednání a správní orgán by neměl dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí. Ostatně žalobci nic nebránilo se daných jednání zúčastnit a v případě, že by mu bylo dáno za pravdu ohledně podjatosti úředních osob, měl by právo zažádat o obnovu přestupkového řízení (i v případě, že by bylo rozhodnuto o vyloučení oprávněné úřední osoby jednající za žalovaného).

Na závěr soud zdůrazňuje, že pokud bylo motivací správních orgánů nenechat marně uplynout prekluzivní lhůtu pro projednání přestupku, jednaly v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu), důsledně se snažily o naplnění účelu přestupkového zákona (§ 1 přestupkového zákona) a oproti závěrům žalobce se svojí službou snažily se ctí dostát svým povinnostem při výkonu veřejné správy. O možné podjatosti příslušných úředních osob by naopak mohlo svědčit to, pokud by v důsledku své nečinnosti nechaly uplynout roční prekluzivní lhůtu a připustily by tak zánik odpovědnosti stěžovatele za předmětný přestupek. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014 č. j. 4 As 85/2014-40).

4) Správní orgán prvního stupně se nevypořádal se zaviněním

Pokud žalobce vytýká správnímu orgánu prvního stupně vadu, kterou zhojil žalovaný napadeným rozhodnutím, soud tuto námitku hodnotí taktéž jako nedůvodnou, neboť žalovaný se s formou zavinění přestupku vypořádal dostatečně. Žalovaný konstatoval, že žalobce spáchal při zavinění dosahující intenzity minimálně vědomé nedbalosti, tedy věděl o tom, že v daném místě je osazena značka zakazující předjíždění doplněna ještě o odpovídající vodorovné značení, které je na vozovce patrné a i přesto se vozidlo Škoda Octavia rozhodl předjíždět. Dále žalovaný pokračoval, že předjíždění se stalo nejen v úseku, kde to bylo zakázáno, ale navíc k němu došlo i v nepřehledné zatáčce, stoupání a v blízkosti křižovatky.

5) Nenaplnění materiální stránky přestupku

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *„přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“* Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na aktuální situaci na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Žalobce odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 17. 2. 2004, č. j. 7 As 18/2004-48.

Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti předjíždění na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, konstatuje, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že *„správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“*. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu *„v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“* Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném předjížděcím manévru v místě, kde toto jednání je zakázáno. Zakáz předjíždění byl na daném úseku stanoven nikoliv obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, ale místní úpravou, konkrétně dvěma dopravními značkami. To jsou okolnosti zcela zásadně odlišné od okolností, které soud posuzoval v případě rozsudků č. j. 5 As 104/2008-45 a 7 As 18/2004-48, jichž se žalobce nepřipadně dovolává. V prvním z nich se jedná o nedovolené překročení rychlosti, kde je sice přezkoumávána materiální stránka přestupku, avšak správní orgány se nezabývaly okolnostmi spáchání přestupku, které v dané věci přestupce namítal a které by zároveň byly sto snížit společenskou nebezpečnost přestupku. V druhém případě se jednalo o přestupek dle stavebního zákona, kde bylo konstatováno, že správní orgán je povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky, vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Proto tvrzené okolnosti případu, které by v daném případě mohly snížit společenskou nebezpečnost jednání na takovou míru, aby nenaplnila materiální znak spáchání přestupku, nebyly dány.

K otázce předjíždění v místě, kde je to dopravním značením zakázáno, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 77/2008 - 50 [č. 1938/2009 Sb. NSS; pozn. soudu – citované rozhodnutí se vztahovalo k § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. července 2011, jehož znění odpovídá § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu]. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku *„je podstatné, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to zákonem předvídaným jednáním jako takovým bez ohledu na to, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. [...] Škodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se přitom zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno. Tím se současně také naplňuje požadovaná příčinná souvislost. Ve shodě s doktrínou je však třeba lišit mezi dvěma základními formami následku, a to ohrožovacím a poruchovým. Prvně jmenovaný následek v podstatě znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí, druhý pak představuje již přímý zásah tohoto objektu. Objektem přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích je bezpochyby zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu [...] Nicméně v případě, že k dopravní nehodě nedojde nebo není prokázáno, že tato je následkem předmětného přestupkového jednání, neznámá to, že by předmětná skutková podstata nebyla naplněna, ale že jí chráněný zájem nebyl porušen, nýbrž ohrožen, tj. jedná se pouze o jiný charakter a intenzitu následku přestupkového jednání.“* Poukázat lze také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2014, č. j. 6 As 110/2013 - 52, v němž zdejší soud neshledal absenci materiálního znaku přestupku v případě, kdy k předjíždění došlo v časných ranních hodinách na silnici, na níž v rozhodnou dobu nebyl téměř žádný provoz.

Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že předjížděním nevzniklo žádné ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života,

zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013).

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se zabýval jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný. Soud se ztotožnil s názorem právních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Zákaz předjíždění byl stanoven místní úpravou, kdy v případě, že ho řidič vozidla poruší, musí tak činit úmyslně nebo minimálně v důsledku nedostatečného sledování situace v provozu na pozemních komunikacích. I když by žalobce měl o situaci dostatečný přehled, mohl svým jednáním ohrozit či omezit ostatní řidiče nacházející se na pozemní komunikaci. Žalobce sám netvrdí důvody, dle kterých by materiální stránka přestupku nebyla naplněna, pouze obecně dodává, že se s tímto aspektem přestupku správní orgány nezabývaly vůbec. Tímto svým počínáním ohrozil zájem chráněný zákonem, kterým je plynulost a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námítky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně